

Co je dnes za den? - menší testík v terénu

Autor: Qark

Datum: 22. 09. 2007 16:04

URL: <http://www.qark.net/clanek/co-je-dnes-za-den-mensi-testik-v-terenu>

Před prázdninami se mi stala taková zajímavá příhoda. Stál jsem na zastávce tramvaje, se sluchátky na uších, a za poslechu hudby jsem se oddával vlastním myšlenkám, nevnímaje okolní svět. Najednou přede mnou, jakoby ze země, vyrostl starší pán a něco mi říkal. Vypnul jsem hudbu, sluchátka sundal a pána požádal, aby mi zopakoval, co mi chtěl, protože jsem jej neslyšel. Stařík se zlehka nadechl a naprosto vážně se mě zeptal: „Prosím vás, co je dnes za den?“

Ta otázka mě v ten moment naprosto dostala. Můj mozek, který ještě před chvilkou řešil nějaké pracovní záležitosti, stimulován příjemnou hudbou, najednou prudce skočil přímo do nové situace a byl zčistajasna tak zmrazený položenou otázkou, že to nebyl schopný zvládnout. Zjistil jsem, že mám okno. Okno na všechno, co se týkalo dne v týdnu. Zkoušel jsem získávat čas, tím, že jsem pánovi sdělil datum (podíval jsem se na hodinky, kde datum je), ale pán byl neoblomný a trval jen na tom dni. Celou dobu mě pozoroval a viditelně s každou mojí další větou ztrácel naději, že se dozví odpověď.

Po chvílce marné a trapné snahy vyhýbat se odpovědi jako politik, bylo nad slunce jasné, že nejsem schopen odpovědět. Pán posmutněl a pro sebe si nahlas postesknul: „Tak vy to taky nevíte...“, a pak šouravě odkráčel dál. Když udělal pár kroků, věděl jsem najednou okamžitě, že je čtvrtek a došlo mi také, že den v týdnu mám nejen na hodinkách, ze kterých jsem četl datum, ale taky na mobilu. Mohu vám říct, že to bylo tak nepříjemné zjištění, že jsem měl chuť si z fleku nafackovat.

Když jsem se uklidnil, tak jsem si zrekapituloval jednotlivé kroky, které vedly k tomu, že jsem nedokázal odpovědět na tak jednoduchou otázku.

Byly to hlavně následující body:

- ** Pán se nečekaně zjevil přede mnou a já se lekl;
- ** Předtím jsem se intenzivně zabýval něčím značně odlišným;
- ** Zeptal se na něco, na co se běžně neptá, takže jsem neměl naučenou odpověď a reakci;
- ** Otázka byla až podezřele jednoduchá;
- ** Pán měl opravdový a vážný zájem o odpověď na tuto jednoduchou otázku, což směřovalo k mému vnitřnímu boji - dělá si legraci, nebo ne?

Jak vidíte, všechny body směřují k obranné reakci. Mozek se stáhne, začne řešit tisíce jiných podnětů a nezůstane mu síla na odpověď. Teď už jen zbývá umět se ze svých chyb poučit a dokázat je využít. To znamená, pokusit se pomocí stejných bodů dosáhnout naprosto identické dezorientace i u jiných lidí - v mém případě dívek.

Minulý týden ve čtvrtek, kdy jsem měl půl hodinky volno, protože jsem čekal na vyvolání nějakých svých filmů, jsem si náhodou vzpomněl na tuhle příhodu a rozhodl jsem se ji zkusit napodobit (využít). Oslovil jsem šest dívek tak, abych se co nejvíce přiblížil předchozím bodům, které vykolejily mě a s potěšením jsem zjistil, že ... že byste si tento článek měli určitě dočíst do konce :-D

Jen pro pořádek uvádím, že jsem test prováděl ve čtvrtek, 13. září 2007

Dívka první

Stála a hrála si s mobilem. Přišel jsem velmi blízko k ní, abych jí záměrně porušoval její osobní prostor a moje přítomnost jí byla podvědomě nepříjemná. Mozek si tak totiž vytvoří obrannou reakci už od začátku, a když zjistí, že se odhadoval špatně, má problém zařadit zpátečku a přehodnotit situaci.

„Prosím tě, co je dnes za den?“

Změřila si mě pohledem. „No čtvrtek.“, „Asi.“ - dodala rychle.

Poděkoval jsem a odešel. Ač šlo o zřejmý neúspěch, všiml jsem si, že si při odpovědi nebyla jistá. To vedlo k další možnosti, zkusit manipulovat s lidmi, kteří odpoví správně.

Dívka druhá

Tuhle dívku jsem oslovil za chůze. Doběhl jsem jí, zastavil ji položením ruky na rameno a zeptal se.

„Prosím tě, promiň, že tě tak přepadám, ale co je dnes za den?“

„Čtvrtek.“

Dál jsem nepokračoval, jen jsem jí poděkoval a odešel. Bylo jasné, kde jsem udělal zásadní chybu. Neměl jsem se omlouvat, to naprosto degradovalo žádaný moment překvapení.

Dívka třetí

Dívka si prohlížela jízdní řád, asi se dívala, kdy jí jede autobus.

„Prosím tě, co je dnes za den?“

„No myslím, že čtvrtek?“
„A není spíš odpoledne, než čtvrtek?“
„Vždyť je jedenáct hodin!“ - vytřeštila oči.
„No já tě jen zkoušel, tak díky.“

Hned mi bylo jasné, že s tím odpolednem to byla blbost, protože dívka věděla přesně kolik je hodin, když si prohlížela jízdní řád. Taky se mi nepovedlo navodit u dívky takovou obrannou reakci, jak jsem si představoval. Uvědomil jsem si, že si příště musím vybrat lepší situaci a zvolit i razantnější tón.

Dívka čtvrtá

Stála ve frontě u stánku s novinami. Stoupl jsem si před ni, čelem k ní a zeptal se:

„Prosím tě, co je dnes za den?“
„Jak za den?“ - zkusila nejistě až překvapeně.
„No prostě, co je dnes za den?“ - opakoval jsem.
„Já nevím.“ - vykoktala.
„Není náhodou pondělí?“ - zkusil jsem ji navést.
„Ne!“
„Tak teda, jaký je dnes den?“
Chvilku na mě koukala: „Promiň, já fakt nevím.“ - řekla zklamaně.

Úspěch při správném provedení a nalezení skvělé situace, na sebe nenechal dlouho čekat. Jde vidět, že tato otázka je opravdu pro lidský mozek těžko stravitelná, hlavně proto, že je nezvyklá.

Dívka pátá

Stála na zastávce a rozhlížela se kolem sebe. Záměrně jsem přišel ze strany a opět se postavil hodně blízko k ní.

„Prosím tě, co je dnes za den?“
„Nevím.“ - řekla vylekaně.
„Opravdu netušíš, co je dnes za den?“ - zažadonil jsem.
„Čtvrtek.“ - řekla paní vedle dívky.
(Až teď mi došlo, že je to její maminka. Jen jsem si jí předtím vůbec nevšiml.)
„Ne, je středa!!!“ - prohlásil jsem rezolutně s vážnou tváří paní přímo do očí.
Paní neskutečně znejistěla a po chvilce řekla: „Aha, promiňte...“

Nejdůležitější na tomto pokusu bylo zjištění, že si lidé stoprocentně nevěří ani v jednoduchých věcech, pokud dojde na konfrontaci s cizím člověkem, který svým chováním i jednáním dává jasně najevo, že má pravdu (je dominantnější).

Dívka šestá - bonusová

Strkala v obchodě tři rohlíky do sáčku. Přistoupil jsem k ní, zeptal jsem se na svoji otázku, a maximalizoval její obranný postoj tím, že jsem jí zlehka položil prsty na ruku, ve které držela sáček.

„Prosím vás, slečno, co je dnes za den?“
Chvilku váhala, než odpověděla: „Čtvrtek.“
„A není dneska spíš září?“
„Není!“ - odfrkla rozhodně, bez přemýšlení.

Jak vidno, lidé mají problém s přímými přechody mezi podobnými věcmi. V určité chvíli se jim mohou spojit, jako tady, kdy slečna v momentu překvapení považovala dočasně podvědomě název měsíce za den v týdnu. Jenže rozhovor ještě pokračoval:

„Skvělé, takže se shodneme aspoň na tom, že je dvanáctého, když u ne září.“
„Dneska je ale třináctého.“
„To těžko, třináctého bývá přece pátek a ne čtvrtek.“
„No to je pravda, aha...“ - zamyslela se slečna prudce, ale pak se podívala na své hodinky, digitální.
„Je čtvrtek, třináctého.“ - prohlásila s nově nabitou jistotou.
„Vy tam máte napsané datum i den v týdnu?“ - ukázal jsem na její hodinky.
„Ano.“
„Česky?“
„Ne, anglicky.“ - ukázala mi hodinky.
„No ale v Anglii je přece jiný časový pásmo, o den víc, ne? Takže je dvanáctého.“
Slečna asi pětkrát polkla naprázdno a pak z ní vypadlo: „Si ze mě děláte srandu, že?“

Ujistil jsem ji, že to vážně nemyslím a pak jsem se jí zeptal, proč kupuje jen tři rohlíky, když já sním minimálně čtyři! Když se divila, co má společného můj apetit a její množství právě usáčkovaných rohlíků, drze jsem se k ní (na vysvětlenou) pozval na snídani. O chvilku později, kdy se rozhořčeně podivovala nad mojí drzostí a nad faktem, že se ani neznáme, jsem jí nabídl seznámení u kafe, které nakonec neodmítla.

Další testování nechám na vás. Pokud si to budete chtít vyzkoušet, snažte se jít co nejpřesněji podle bodů, které vykolejily mě, když se mě na den v týdnu ptal ten starší pán. Uvidíte, že se úspěch dostaví a opravdu to funguje. A když to nevyjde, aspoň se trochu pobavíte.